

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ

Αχ, πόσο θα μου άρεσε να ξέρω να διαβάζω...

Αυτό που μου λείπει πιο πολύ απ' όλα στη ζωή είναι το διάβασμα. Αχ, πόσο θα μου άρεσε να αποκρυπτογραφώ τα μικρά σημάδια που είναι αραδιασμένα στις σελίδες και σχηματίζουν τις λέξεις... Πόσο θα μου άρεσε να καταλαβαίνω τα μεγάλα κείμενα που αφηγούνται ιστορίες...

Φαίνεται πως για κάποιους είναι αρκετό, ξεφυλλίζοντας απλώς τις σελίδες, να εμφανίζονται ως διά μαγείας στο μυαλό τους πρόσωπα, σκηνικά, τόποι, έχουν μάλιστα την αίσθηση ότι ακούνε ήχους, φωνές, μουσικές. Ακούγεται καταπληκτικό!

Κι αφού μάθω να διαβάζω καλά —όλοι έχουμε δικαίωμα στο όνειρο—, γιατί να μη μάθω και να... γράφω!

Μη με κοροϊδεύετε, είμαι σίγουρη πως κάποια μέρα θα τα καταφέρω. Προς το παρόν όμως είμαι ακόμη πολύ μακριά απ' αυτούς τους δύο στόχους, γι' αυτό προτιμώ να παραμείνω λογική και να περιοριστώ στις τωρινές μου δυνατότητες, έστω κι αν αυτές, το παραδέχομαι, είναι πολύ περιορισμένες. Έτσι, αφού δεν είμαι σε θέση να αφηγηθώ γραπτά τη σπάνια και εξαιρετική πε-

ριπέτεια που έζησα, θα αρκεστώ να σας την πω νιαουριστά, έτσι, εδώ και τώρα, σ' εσάς που βρίσκεστε απέναντί μου. Κατά συνέπεια, μπορεί να μη γίνετε αναγνώστες μου, τουλάχιστον όμως θα είστε ακροατές μου.

Αν τεντώσετε λοιπόν τ' αυτάκια σας και προπονήσετε τα μουστάκια σας για να λειτουργούν ακόμη καλύτερα, θα μπορέσετε να μπειτε κι εσείς στον στενό κύκλο των «μυημένων». Μετά όμως θα πρέπει να διηγηθείτε αυτή την ιστορία στους άλλους –αλλά και στα παιδάκια-γατάκια σας– για να μην ξεχαστεί. Τότε θα έχετε γίνει κι εσείς «γατο-παραμυθάδες». Και, κάποια μέρα, στο μέλλον, ένας από εσάς, εκείνος που θα τη θυμάται καλύτερα και θα έχει μάθει, επιτέλους, να γράφει, θα την κάνει –ποτέ κανείς δεν ξέρει...– βιβλίο.

Πριν απ' όλα όμως συγκρατήστε αυτή τη φράση:

ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΦΗΓΗΣΗ ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ.

Και οτιδήποτε ξεχνιέται είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ. Η αφήγηση μιας ιστορίας είναι που την κάνει αθάνατη.

Κι αυτό το συνειδητοποίησα, όταν, επιτέλους, μπόρεσα να καταλάβω τον κόσμο των ανθρώπων αποκτώντας πρόσβαση στη φανταστική, καταπληκτική ΕΣΑΓ, την «Εγκυκλοπαίδεια της Σχετικής αλλά και της Απόλυτης Γνώσης» του Γουέλς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Μέχρι σήμερα η παλιότερη ιστορία που έχει γίνει αντικείμενο αφήγησης κι έχει καταγραφεί σε κάποιο υλικό χρονολογείται γύρω στο 18000 π.Χ. Πρόκειται για τις τοιχογραφίες που ανακαλύφθηκαν στα σπήλαια του Λασκό, κάτι σαν κινούμενα σχέδια, που αναπαριστούσαν σκηνές κυνηγιού και πολέμου. Αντί για μελάνι όμως είχαν χρησιμοποιήσει αίμα ή κάρβουνο ανακατεμένο με γύρη λουλουδιών ή ακόμη και με περιττώματα. Το υλικό ήταν τα βραχώδη τοιχώματα των σπηλαίων. Κι είναι πολύ πιθανό να εξιστορούσαν τις περιπέτειές τους, ακριβώς για να συσπειρωθεί η φυλή γύρω από τις ηρωικές πράξεις των προγόνων.

Τιγνη γραφής, που χρονολογούνται από το 6000 π.Χ., έχουν βρεθεί και στην Κίνα. Αυτά όμως δεν αναπαριστούν ολόκληρες σκηνές, αλλά είναι συμβολογράμματα – δηλαδή συμβολικά σχήματα που το καθένα τους σημαίνει μια ολόκληρη λέξη: π.χ., για να πουν «άλογο», σχεδίαζαν με λίγες γραμμές το σχήμα του ζώου.

Το 3100 π.Χ. οι Σουμέριοι άρχισαν να συνδυάζουν δύο διαφορετικά συμβολογράμματα, κι αυτό τους επέτρεψε να σχηματίσουν ιδεογράμματα και να διατυπώσουν έτσι πιο αφηρημένες έννοιες, δηλαδή πλέον όχι μόνο ζώα και τόπους αλλά και ιδέες.

Το 3000 π.Χ., χωρίς να υπάρχει καμία επαφή με τους Σουμέριους, γεννιούνται στην Αίγυπτο τα ιερογλυφικά, που και αυτά συνδυάζουν σχήματα με συλλαβές. Και περισσότερες από μία συλλαβές σχηματίζουν μία λέξη.

Το 2500 π.Χ., πάλι στη χώρα των Σουμερίων, εμφανίζεται η σφηνοειδής γραφή. Τώρα δεν έχουμε πια μικρά σχέδια που αναπαριστούν σκηνές της πραγματικότητας, αλλά γραμμές που χαράζονται με την άκρη ενός καλαμιού πάνω σε πλάκες από μαλακό άργιλο και συνδυάζονται μεταξύ τους.

Το πρώτο σύγχρονο αλφάβητο ανακαλύπτεται στο Ισραήλ γύρω στο 2000 π.Χ. Αποτελείται από είκοσι δύο γράμματα και αρχίζει με το εβραϊκό γράμμα άλεφ, που παριστάνει ένα ανεστραμμένο κεφάλι βοδιού (βασικής πηγής κίνησης και ενέργειας εκείνη την εποχή), από το οποίο αργότερα θα προέλθουν το ελληνικό και το λατινικό άλφα. Ακολουθούν το γράμμα μπεθ, που συμβολίζει ένα σπίτι με στέγη και από το οποίο θα προέλθει το λατινικό Β, και το γκιμέλ, που θυμίζει λαιμό καμήλας.

*Εγκυκλοπαίδεια της Σχετικής αλλά και της Απόλυτης Γνώσης
Τόμος XII, ο λεγόμενος «ΕΣΑΓΓ» (η ΕΣΑΓ των Γάτων)*

*Μεταγραφή: Πυθαγόρας, με βάση
το κείμενο της παλιάς ΕΣΑΓ του καθηγητού Γουέλς*